

Arrest

nr. 236 699 van 10 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A.-C. RECKER
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 augustus 2019 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A.-C. RECKER, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoeker, die verklaart de Venezolaanse nationaliteit te hebben, dient een verzoek om internationale bescherming in op 19 december 2018 aan de grens. De commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') neemt een beslissing tot verder onderzoek op 29 januari 2019. Tweede verzoeker, die verklaart de Venezolaanse nationaliteit te hebben, verklaart op 8 juni 2017 te zijn aangekomen in België, dient een verzoek om internationale bescherming in op 21 augustus 2017.

1.2. Eerste verzoeker wordt op 22 januari 2019 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS') in het Transitcentrum te Steenokkerzeel bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat. Een tweede persoonlijk onderhoud met eerste verzoeker vindt plaats op het CGVS op 18 juni 2019 bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat. Tweede verzoekster wordt op 12 september 2018 gehoord door het CGVS, bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 22 juli 2019 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van beide verzoekers.

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoeker, G.M.J.G, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 16 november 1953 in El Tobar in de staat Merida. Nadien woonde en werkte u een tijd in Caracas waarna u terugkeerde naar de staat Merida en in Vigia woonde. U werkte al sinds uw twaalf jaar en specialiseerde zich in auto-elektronica. U scheidde ongeveer achtentwintig jaar geleden van uw vrouw waarna u een andere vrouw leerde kennen waarmee u tot dertien jaar geleden samenwoonde. U woonde samen met uw kinderen en een huurder tot u enkele jaren geleden naar de wijk Brisas de Onia in Vigia verhuisde. Uw zonen wonen vandaag de dag allen in Vigia met uitzondering van één die in Caracas woont. Twee van uw dochters verblijven in België. Y. D. G. M. is gehuwd met een Belg en M. A. G. M. (o.v. 8.430.232) diende op 21 augustus 2017 een verzoek om internationale bescherming in te Brussel.

In de nacht van 30 op 31 december 2016 werd u thuis overvallen door drie personen. Uw huis grensde aan uw werkplaats waarbij men het had gemunt op uw werkgereedschap, auto-elektronica, geld, juwelen en andere spullen. Ze bonden een doek om uw hoofd en knevelden u aan een strandstoel. Terwijl twee van de overvallers hun buit bijeen zochten hield de derde u onder schot met een pistool tegen uw nek. Na ongeveer een uur verlieten de overvallers uw huis opnieuw met uw spullen. U was nog steeds aan de stoel vastgebonden en u wierp zich op de grond. U schuifelde daarop naar de deur en sneed zich in een half uur los aan de deur. U nam uw wapen dat u achter de ijskast hield en doorzocht uw huis op zoek naar de overvallers. U vond niemand maar merkte dat uw huurder Juan aan het slapen was. U maakte hem wakker, maar hij zei u dat hij niets had gehoord. U trachtte tot tweemaal toe een klacht in te dienen bij de PTJ, maar uw klacht werd nooit aanvaard. Na dit voorval bent u in zes tot acht maanden voor uw vertrek nogmaals het slachtoffer geworden van een beroving in uw nieuwe en laatste huis in de wijk Brisas de Onia.

Uw dochters Y. D. en M. A. nodigden u uit naar België en betaalden uw vliegticket als verjaardagscadeau. U verliet Venezuela op 17 december 2018 en reisde met drie minderjarigen onder uw hoede via de Dominicaanse Republiek naar België waar u op 19 december 2018 aankwam. U bent de peetvader van twee van de minderjarige kinderen die u meenam naar België. Hun vader in Venezuela, die voor de Guardia Nacional werkt, gaf u zijn toestemming om hen naar hun moeder in België te brengen. U landde op de luchthaven van Zaventem en werd er tegengehouden omdat uw reismotief onduidelijk was. U diende vervolgens op 19 december 2018 een verzoek om internationale bescherming in. U vreest in geval van terugkeer naar Venezuela onmogelijk een waardig leven te kunnen leiden gezien uw leeftijd en uw medische situatie. U heeft cataract en werd normaliter hiervoor geopereerd in Venezuela. Deze oogoperatie kon evenwel niet doorgaan omdat de dokter die de operatie zou uitvoeren het land inmiddels verliet en het ziekenhuis onvoldoende geld had om de operatie uit te voeren. Verder wijst u op de slechte algemene socio-economische situatie en de toegenomen onveiligheid in Venezuela.

Het CGVS nam op 29 januari 2019 een beslissing tot verder onderzoek. U werd naar aanleiding van deze beslissing vrijgelaten uit het transitiecentrum te Steenokkerzeel.

Ter staving van uw verzoek legt u voor: de medische documenten betreffende uw geplande oogoperatie in Venezuela en neergeschreven contactgegevens van uw familie in België. U reisde naar België met een authentiek Venezolaans paspoort.

Daarnaast legde u dochter M.A. tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS ook documenten neer: haar geboortecertificaat, een foto van de verwonding van haar broer, een foto van u en foto's van uw huis. Bij de DVZ legde ze ook haar origineel paspoort en originele identiteitskaart neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

U vreest in geval van terugkeer naar Venezuela opnieuw het slachtoffer te kunnen worden van overvallen en geweld. U verwijst hiervoor op de overval in uw voorlaatste huis waarvan u op 30 december 2016 het slachtoffer werd (zie notities van het persoonlijk onderhoud van G. M. J. met het CGVS d.d. 22 januari 2019, hierna CGVS1, p.6,8). Ongeveer zes tot acht maanden voor uw vertrek werd u nogmaals beroofd in uw laatste huis in de wijk Brisas de Onia te Vigía (zie notities van het persoonlijk onderhoud van G. M. J. met het CGVS d.d. 18 juni 2019, hierna CGVS2, p.6).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u bij de DVZ wanneer werd gevraagd naar een overzicht van de feiten die hebben geleid tot uw vlucht naar België u met geen woord hebt gerept over beide overvallen, die u wel aanhaalt na confrontatie tijdens uw onderhoud op het CGVS (vragenlijst CGVS, d.d. 08/01/2019, vraag 5, 6). Bij de DVZ benadrukte u zelfs nooit problemen te hebben gekend met de autoriteiten, met medeburgers of met problemen van algemene aard en verklaarde u niets te willen toevoegen (vragenlijst CGVS vraag 7,8). U haalde er enkel aan dat u, gezien uw leeftijd en medische omstandigheden een menswaardig leven wou in België dichtbij uw dochters en kleinkinderen. Ook bij uw aanhouding op de luchthaven maakte u geen melding van beide overvallen. U spreekt er echter in algemene termen over de slechte en onhoudbare leefomstandigheden door de politieke problemen en uw wens om een beter leven op te bouwen (verslag aanvraag internationale bescherming, d.d. 19/12/2018). Geconfronteerd met uw nalaten op de DVZ haalt u aan dat u dacht dat u deze overvallen wel had gemeld en dat het ligt aan de tolk die toen gezegd had enkel te antwoorden op de vragen omdat het een kort interview was (CGVS1 p.14). Indien beide overvallen aan de basis zouden hebben gelegen van uw vlucht uit Venezuela en dus de directe aanleiding zouden gevormd hebben voor uw vertrek, mag worden verwacht dat u deze telkens zou weergeven wanneer daarnaar wordt gevraagd. Zoals verduidelijkt, kreeg u bij de DVZ ook ruimschoots de kans deze motieven aan te halen, maar maakte u daar allerminst gebruik van. Er kan dan ook worden geconcludeerd dat beide overvallen niet de directe aanleiding vormden voor uw vertrek uit Venezuela.

In dit verband wordt u gevraagd waarom precies u werd overvallen en geïdoleerd op 30 december 2016 (CGVS1 p.15). U zegt dat het december was en iedereen op zoek was naar geld (CGVS1 p.15). De algemene situatie was toen al kritiek drie jaar geleden en mensen waren op zoek naar geld, zo stelt u (CGVS1 p.15). Verder heeft u geen idee wie de overvallers waren (CGVS1 p.9). Zes tot acht maanden voor uw vertrek werd u opnieuw beroofd, door, wat u vermoedt een landloper (CGVS2 p.6-8). U weet eigenlijk niet wie u die laatste keer beroofde of waarom u toen werd beroofd (CGVS2 p.6-8). Verder kende u geen incidenten meer (CGVS1 p.8). U had ook nooit problemen van politieke aard of met collectieven en paramilitaire groeperingen (CGVS1 p.8).

Dat u in de jaren voorafgaand aan uw vertrek uit Venezuela tweemaal beroofd zou zijn, is op zich betreuwenswaardig, maar het betreft schijnbaar toevallige gebeurtenissen die twee en zes maanden voor uw vertrek uit Venezuela plaatsvonden (CGVS1 p.6,8). Uit uw verklaringen blijkt geenszins dat u bij terugkeer een verhoogd risico zou lopen op beroving door criminele bendes, omwille van uw verblijf in Europa of omwille van die gebeurtenissen in het verleden. Het betreffen hier bovendien louter crimineel gemeenschappelijke feiten die geen verband houden met een van de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde

vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Het louter gegeven dat het niet kan uitgesloten worden dat men bij terugkeer als rijk zal bestempeld worden en daardoor het doelwit kan worden van criminelen, is niet voldoende ernstig om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2 B van de Vreemdelingenwet te vallen of dit bereikt niet het minimum niveau van hardheid om onder de werkingssfeer van voornoemd artikel te vallen.

Uw dochter M. A. schrijft de oorzaak van de twee overvallen dan weer toe aan de Venezolaanse regering, maar zoals eerder verduidelijkt, rept u hier met geen woord over. Meer zelfs, u verduidelijkt nooit problemen van politieke aard of met colectivo's en paramilitaire groeperingen te hebben gehad (CGVS1 p.8). M. verklaart echter dat u door de nationale onderwijsinstelling INCES (Instituto Nacional de Capacitación y Educación Socialista) een voorstel kreeg om er te komen werken als leerkracht en u dus eigenlijk vanuit de overheid daarover werd opgebeld (zie notities van het persoonlijk onderhoud van G. M. M. A. met het CGVS d.d. 12 september 2018, hierna CGVS M., p.13,19-20). M. verklaart verder dat u werd opgebeld en werd gevolgd omdat u deze jobaanbieding weigerde. Ze zegt verder dat uw weigering veel gevolgen voor u zou hebben gehad, waarna ze de diefstal van 30 december 2016 en uw verdere problemen eraan linkt en benadrukt dat het allemaal overheidsgerelateerd was (CGVS M., p.19, 20). Wanneer u met de verklaringen van M. wordt geconfronteerd bevestigt u dat u inderdaad zulk een aanbieding kreeg vanuit INCES maar dat uw weigering daarvan niets te maken heeft met de berovingen waarvan u slachtoffer werd (CGVS2 p.9). De diestallen uit uw huizen berusten louter op toeval, zo zegt u expliciet en u benadrukt zelfs dat u niet weet welke motieven M. heeft om de jobaanbieding aan uw beroving te linken (CGVS2 p.9). Bovendien kan opgemerkt worden dat de eerste overval in december 2016 de jobaanbieding voorafging en dat u, in tegenstelling tot wat uw dochter M. verklaarde, nooit werd opgebeld door INCES maar persoonlijk door de directeur werd aangesproken en u nooit enige negatieve reactie vanuit INCES opmerkte (CGVS M. p. 13,19-20; CGVS2 p.9-11). Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan de bewering van uw dochter dat de overval op uw persoon politiek gemotiveerd was. Bovendien wordt die geloofwaardigheid verder ondermijnd doordat uw dochter zelf in eerste instantie tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niets vermeldde over haar beweerde verband tussen de diefstal en uw weigering te gaan werken voor INCES (vragenlijst CGVS M., d.d. 29/08/2017, vraag 5,6,7). Hiermee geconfronteerd haalt ze aan dat ze pas later de puzzelstukjes samenlegde (CGVS M. p. 20), wat weinig ernstig is in het licht van voorgaande vaststellingen dat u dit enerzijds totaal ontkent en dat INCES u zelfs na het incident een jobaanbieding voorstelde.

In de kantlijn dient eveneens opgeworpen te worden dat uw dochter M. bij de DVZ de bewuste diefstal van 30 december 2016 iets anders vertelde. Ze haalde toen aan dat enkel haar telefoon werd bestolen op 30 december 2016 en dat jullie huis twee dagen later leeg werd gehaald, waarbij zowel u als zijzelf bedreigd werden met een wapen (vragenlijst CGVS M., vraag 5). Tijdens haar persoonlijk onderhoud zegt ze dan weer dat zijzelf niet aanwezig was bij de overval (CGVS M. p. 22). U haalt zelf ook aan dat alle kinderen op het moment van de overval niet thuis waren maar bij hun moeder (CGVS1 p. 10). Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid haalt M. louter aan dat ze er niet bij was en het achteraf van u hoorde wat er was gebeurd, wat de opgemerkte incoherentie vanzelfsprekend niet verklaart. De tegenstrijdige verklaringen van M. ondermijnen dan ook haar algemene geloofwaardigheid.

Tot slot slaagt ook het betoog van uw raadsman er niet in enig ander licht te werpen op uw verklaringen (CGVS2 p.11). Hij verwijst naar drie pistes waarbij de eerste dezelfde is als waarnaar uw dochter M. verwees, namelijk dat u slachtoffer werd van overvallen omdat u de vacature voor INCES weigerde (CGVS2 p.11). Zoals hierboven werd uiteengezet werd dit verband door u net ontkracht. De tweede piste waar uw advocaat naar verwijst is dat er een verband zou bestaan tussen de overvallen en de uitzetting uit uw voorlaatste huis (CGVS2 p.11). In dit opzicht dient opgemerkt te worden dat u noch uw dochter M. A. tijdens jullie respectievelijke onderhouds op het CGVS, noch op de DVZ dit verband hebben aangehaald. Hierover haalt u zelf louter aan dat de eigenaar van het pand waar u woonde en werkte gestorven was en zijn zonen vreesden dat u zich 'baas' zou maken over het terrein en u daarom eruit hadden gezet (CGVS1, p. 8). Deze verklaringen van uw advocaat zijn dan ook blote beweringen. Hetzelfde dient gezegd te worden over de derde piste van uw advocaat. Hier stelt hij dat u jarenlang zou zijn afgeperst geweest (CGVS2 p.11). Dit motief vindt opnieuw geen bron in uw verklaringen of in die van uw dochter M., noch op het CGVS, noch op de DVZ.

Betreffende uw vrees geen gepaste medische zorgen te kunnen krijgen in Venezuela (CGVS1 p.7-8,18), wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te

oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte vreest u bij terugkeer vervolgd te worden door de Venezolaanse overheid omdat u in het buitenland hulp zocht (CGVS1 p.16). U stoelt zich echter op blote beweringen. U weet immers niet zeker of uw asielprocedure in het buitenland gevolgen zal hebben indien u terugkeert naar Venezuela (CGVS1 p.16). U kan echter niet aantonen wat dan wel de gevolgen zouden zijn, noch weet u er iets concreets over te vertellen (CGVS1 p.16). U hoorde dat Venezolanen die emigreren gesanctioneerd worden bij terugkeer, maar enige concrete voorbeelden kan u evenmin aanhalen (CGVS1 p.16). U hoorde dat de regering vertrekkers beschouwt als verraders van het vaderland, maar of men dan over de bevolking in het algemeen spreekt of enkel over hun eigen functionarissen weet u dan weer niet (CGVS1 p.16). Op de vraag hoe men in Venezuela zou weten dat u een asielprocedure hebt opgestart, antwoordt u eveneens dat u het totaal niet weet (CGVS1 p.16). U werpt op dat het misschien via de nummers van uw identiteitskaart of paspoort kan verlopen, of dat de Belgische overheid de Venezolaanse overheid erover zou informeren (CGVS1 p.16). Nadat u wordt verzekerd dat de Belgische overheid zoiets niet doet, voegt u eraan toe dat u eigenlijk niet denkt dat de Venezolaanse overheid u omwille van uw verklaringen zal viseren (CGVS1 p.17). U sprak immers de waarheid en dat is niet iets waardoor de regering op haar tenen getrapt kan zijn, zo stelt u (CGVS1 p.17). Tot slot concludeert u zelf dat u denkt dat men u niet zal straffen omdat u ergens anders internationale bescherming heeft aangevraagd op basis van, zoals u zelf aanhaalt, economische en medische redenen (CGVS1 p.17).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt niet dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Echter, het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. U reisde bovendien legaal met een authentiek paspoort (verklaring DVZ, d.d. 08/01/2019, punt 23,31). Ook uw dochter M. reisde legaal met haar paspoort (verklaring DVZ, d.d. 29/08/2017, punt 23,30). Ook haalde u zelf aan nooit problemen te hebben gekend met de autoriteiten, noch haalde M. dit aan (vragenlijst CGVS, vraag 7; vragenlijst CGVS M., vraag 7).

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal

worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

De redenen die uw vertrek ingaven, namelijk de slechte economische situatie, de gebrekkige medische zorgen en de algemene onveiligheid, ressorteren niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precarie omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot

een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

U bent immers een volwassen man met jarenlange werkervaring in de auto-elektronica en werkte tot de dag voor uw vertrek naar België (verklaring DVZ punt 12; CGVS1 p.5). U heeft verschillende kinderen en familieleden in Venezuela én België wonen waar u een goede verstandhouding met hebt, en die u in het verleden reeds hebben geholpen (CGVS1 p.4,6-7; CGVS2 p.3; verklaring DVZ punt 16,17). Uw zonen, waar u vanuit België nog contact mee heeft, werken bovendien allemaal in Venezuela (CGVS2 p.3). U beschikte net als andere familieleden over een vaderlandskaart (carnet de la patria), waardoor u kon genieten van bepaalde sociale voordelen (CGVS1 p.4-5). U was ten slotte in staat met hulp van onder meer uw dochter Y. D. die in België verblijft om naar Europa te reizen (verklaring DVZ punt 30; CGVS1 p.6-7). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Wat betreft uw dochter G. M. M. A. kan evenmin worden aangenomen dat zij, indien zij zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. M. is immers een gezonde jonge vrouw met een diploma middelbaar onderwijs die werkervaring heeft in Venezuela als salespromotor en verkoopster (CGVS M. p.12,14; verklaring M. A. bij de DVZ punt 12). Rekening houdend met uw familiaal netwerk dat net werd besproken en de tewerkstelling van hen, kan er worden vanuit gegaan dat ook M. beroep kan doen op de hulp van jullie familie bij een terugkeer. M. onderschrijft dat jullie familie, zoals haar ooms en neven in Venezuela, in de autosector aan de slag zijn (CGVS M. p.11). De relatie van M. met al haar broers is daarenboven ook steeds goed geweest (CGVS M. p.10). Uit de verklaringen van M. blijkt overigens dat uw andere dochter Y.D., die in België verblijft, een huis had gekocht in Venezuela waar M. vanaf haar achttiende verjaardag in verbleef (CGVS M. p.12-13). Het enige wat M. moest betalen waren de kosten van gas en elektriciteit (CGVS M. p.13). Desondanks dat Y.D. het huis een maand na het vertrek van M. verkocht (CGVS M. p.16), bewijst dit de bereidwilligheid van Y.D. om de terugkeer van uw dochter M. te faciliteren. Y.D. en uw broer J.G., die in Colombia verblijft, stuurden ook naar u en naar M. in Venezuela geld op (CGVS M. p.7-10,16). Y.D. stuurde vanuit België tevens geld op naar één van haar andere zussen die in Venezuela verblijft (CGVS M. p.10). M. verklaart dat veel van haar familieleden geld opstuurden naar haar en naar u in Venezuela (CGVS M. p.17-18). Haar verblijf in Colombia, haar zoektocht naar werk daar, haar heen en weer gereis tussen Venezuela en Colombia (CGVS M. p.7,18-19), en haar reis naar België, tonen ten slotte ook de zelfstandigheid van uw dochter M. aan. Bijgevolg kan er ook in hoofde van uw dochter M. niet worden aangenomen dat ze, indien u ze zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te

nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Gelet op bovenstaande blijkt uit uw administratief dossier en uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten slagen er eveneens niet in om voorgaande vaststellingen ongedaan te maken. De door u en uw dochter neergelegde identiteitsdocumenten zijn enkel een bewijs van identiteit zonder dat deze iets zeggen over eventuele vervolgingsproblemen. De neergeschreven contactgegevens van uw familieleden in België zeggen evenmin iets over eventuele vervolgingsproblemen. De medische documenten betreffende uw geplande oogoperatie tonen uw medische situatie aan en dat u medische hulp zoekt in Venezuela, wat door het CGVS niet in twijfel wordt getrokken. Zoals reeds aangehaald dient u zich voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. De documenten die uw dochter M. neerlegde tijdens haar persoonlijk onderhoud met het CGVS zijn evenmin in staat bovenstaande conclusies te veranderen. Haar geboortecertificaat en de foto van u dienen enkel als bewijs van identiteit. De foto van de verwonding van haar broer toont enkel aan dat deze persoon zulk een verwonding opliep, maar is ook niet van die aard een nieuw licht te kunnen werpen op jullie verzoek. Deze foto toont geen enkele verwantschap aan en toont evenmin aan in welke omstandigheden de persoon op de foto de verwondingen opliep. Uit de foto's van een huis blijkt nergens dat het een huis van uw familie zou zijn, noch kunnen er enige levensomstandigheden gekoppeld worden aan het huis op deze foto's.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er voor het verzoek van uw dochter G.M. M. A. (o.v.8.430.232) eveneens wordt overgegaan tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De beslissing ten aanzien van tweede verzoekster, G.M.M.A. luidt als volgt:

" A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in de hoofdstad Caracas. In 1999 verhuisden uw ouders naar de stad El Vigia in de staat Merida. Tot aan de overval op uw vader op 30 december 2016 woonde u in de Avenida don Pepe Roja in El Vigia. Nadien verhuisde u naar een nieuw adres in El Vigia. U heeft twee broers, drie zussen, en daarnaast nog vijf halfbroers. U was begonnen aan uw universitaire studies civiele bouwkunde maar stopte na zes maanden en begon op uw achttien jaar te werken. U werkte onder meer als promotor, verkoopster en in keukens. Vanaf dat u bent gestopt met studeren ging u alleen wonen. U woonde in een huis dat u deelde met twee anderen in een huis was gekocht door uw zus Y.D. G.M. en haar man die in België wonen. De man van Y.D. heeft de Belgische nationaliteit. De laatste vier maanden voor uw vertrek woonde u terug bij uw vader G. M. J. (o.v. 8.710.501) omdat uw zus Y.D. haar huis wilde verkopen. In die periode van vier maanden voor uw definitieve vertrek reisde u over en weer tussen Colombia en Venezuela.

Uw vader werkt als sinds zijn twaalf als technicus en hij kreeg twee jaar geleden een job aangeboden als leerkracht bij de overheidsinstelling INCES waardoor hij hulp van de regering zou krijgen. Uw vader weigerde de aanbieding maar sindsdien begonnen jullie problemen. Uw vader werd nadien nog opgebeld en kreeg verschillende brieven in verband met de jobaanbieding bij INCES. Op 30 december 2016 drongen twee mannen het huis van uw vader binnen en knevelde hem. Uw vader werd met zijn gezicht naar beneden op zijn bed gelegd en de overvallers zetten hun pistolen op zijn ribben. De overvallers namen vele bezittingen mee uit het huis en uit het autoatelier van uw vader. Nabij het huis van uw vader is een tankstation waar een bewaker stond die zag hoe de overvallers het huis van uw vader verlieten. Twee dagen eerder, op 28 december 2016, zou uw gsm gestolen zijn.

U verliet Venezuela definitief in juni 2017 en in samenspraak met uw zus besloot u om naar België te reizen. U reisde per vliegtuig en kwam aan op 8 juni 2017 te Zaventem. Op 21 augustus 2017 diende u een verzoek om internationale bescherming in te Brussel.

Na uw vertrek werd uw vader nogmaals beroofd. U verzocht dat uw vader Venezuela ook zou verlaten en kocht voor zijn verjaardag zijn vliegticket naar België. Op die manier verliet uw vader Venezuela op 17 december 2018 en reisde met drie minderjarigen onder zijn hoede via de Dominicaanse Republiek naar België waar hij op 19 december 2018 aankwam. Uw vader landde op de luchthaven van Zaventem en werd er tegengehouden omdat zijn reismotief onduidelijk was. Uw vader diende vervolgens tijdens zijn aanhouding op 19 december 2018 een verzoek in om internationale bescherming.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u de algemene veiligheidssituatie. Er heerst wetteloosheid en iedereen kan op ieder ogenblik overvallen worden. Ook vreest u economische problemen in Venezuela.

Ter staving van uw verzoek legt u voor: uw paspoort en identiteitskaart, uw geboortecertificaat, een foto van de verwonding van uw broer, een foto van uw vader en foto's van zijn huis. Daarnaast legde uw vader nog de medische documenten voor betreffende zijn geplande oogoperatie in Venezuela en neergeschreven contactgegevens van zijn familie in België. Bij de DVZ legde uw vader eveneens zijn origineel paspoort neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw asielmotieven volledig overeenkomen met degenen die uw vader G.M. J. (o.v. 8.710.501) verklaarde (notities persoonlijk onderhoud CGVS G.M. M. A., d.d. 12/09/2018, p. 5, 19, 23). Zoals uiteengezet in de beslissing die uw vader werd toegezonden en die hieronder hernomen wordt zijn jullie er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat er bij terugkeer naar Venezuela in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet. Derhalve moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd worden.

In het kader van het door uw vader ingediende verzoek om internationale bescherming heb ik een weigeringsbeslissing genomen die luidt als volgt:

“U vreest in geval van terugkeer naar Venezuela opnieuw het slachtoffer te kunnen worden van overvallen en geweld. U verwijst hiervoor op de overval in uw voorlaatste huis waarvan u op 30 december 2016 het slachtoffer werd (zie notities van het persoonlijk onderhoud van G. M. J. met het CGVS d.d. 22 januari 2019, hierna CGVS1, p.6,8). Ongeveer zes tot acht maanden voor uw vertrek werd u nogmaals beroofd in uw laatste huis in de wijk Brisas de Onia te Vigía (zie notities van het persoonlijk onderhoud van G. M. J. met het CGVS d.d. 18 juni 2019, hierna CGVS2, p.6).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u bij de DVZ wanneer werd gevraagd naar een overzicht van de feiten die hebben geleid tot uw vlucht naar België u met geen woord hebt gerept over beide overvallen, die u wel aanhaalt na confrontatie tijdens uw onderhoud op het CGVS (vragenlijst CGVS, d.d. 08/01/2019, vraag 5, 6). Bij de DVZ benadrukte u zelfs nooit problemen te hebben gekend met de autoriteiten, met medeburgers of met problemen van algemene aard en verklaarde u niets te willen toevoegen (vragenlijst CGVS vraag 7,8). U haalde er enkel aan dat u, gezien uw leeftijd en medische omstandigheden een menswaardig leven wou in België dichtbij uw dochters en kleinkinderen. Ook bij uw aanhouding op de luchthaven maakte u geen melding van beide overvallen. U spreekt er echter in algemene termen over de slechte en onhoudbare leefomstandigheden door de politieke problemen en uw wens om een beter leven op te bouwen (verslag aanvraag internationale bescherming, d.d. 19/12/2018). Geconfronteerd met uw nalaten op de DVZ haalt u aan dat u dacht dat u deze overvallen wel had gemeld en dat het ligt aan de tolk die toen gezegd had enkel te antwoorden op de vragen omdat het een kort interview was (CGVS1 p.14). Indien beide overvallen aan de basis zouden hebben gelegen van uw vlucht uit Venezuela en dus de directe aanleiding zouden gevormd hebben voor uw vertrek, mag worden verwacht dat u deze telkens zou weergeven wanneer daarnaar wordt gevraagd. Zoals verduidelijkt, kreeg u bij de DVZ ook ruimschoots de kans deze motieven aan te halen, maar maakte u daar allerminst gebruik van. Er kan dan ook worden geconcludeerd dat beide overvallen niet de directe aanleiding vormden voor uw vertrek uit Venezuela.

In dit verband wordt u gevraagd waarom precies u werd overvallen en gevisieerd op 30 december 2016 (CGVS1 p.15). U zegt dat het december was en iedereen op zoek was naar geld (CGVS1 p.15). De algemene situatie was toen al kritiek drie jaar geleden en mensen waren op zoek naar geld, zo stelt u (CGVS1 p.15). Verder heeft u geen idee wie de overvallers waren (CGVS1 p.9). Zes tot acht maanden voor uw vertrek werd u opnieuw beroofd, door, wat u vermoedt een landloper (CGVS2 p.6-8). U weet eigenlijk niet wie u die laatste keer beroofde of waarom u toen werd beroofd (CGVS2 p.6-8). Verder kende u geen incidenten meer (CGVS1 p.8). U had ook nooit problemen van politieke aard of met colectivo's en paramilitaire groeperingen (CGVS1 p.8).

Dat u in de jaren voorafgaand aan uw vertrek uit Venezuela tweemaal beroofd zou zijn, is op zich betreuwenswaardig, maar het betreft schijnbaar toevallige gebeurtenissen die twee en zes maand voor uw vertrek uit Venezuela plaatsvonden (CGVS1 p.6,8). Uit uw verklaringen blijkt geenszins dat u bij terugkeer een verhoogd risico zou lopen op beroving door criminele bendes, omwille van uw verblijf in Europa of omwille van die gebeurtenissen in het verleden. Het betreffen hier bovendien louter crimineel gemeenrechtelijke feiten die geen verband houden met een van de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Het louter gegeven dat het niet kan uitgesloten worden dat men bij terugkeer als rijk zal bestempeld worden en daardoor het doelwit kan worden van criminelen, is niet voldoende ernstig om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2 B van de Vreemdelingenwet te vallen of dit bereikt niet het minimum niveau van hardheid om onder de werkingssfeer van voornoemd artikel te vallen.

Uw dochter M. A. schrijft de oorzaak van de twee overvallen dan weer toe aan de Venezolaanse regering, maar zoals eerder verduidelijkt, rept u hier met geen woord over. Meer zelfs, u verduidelijkt nooit problemen van politieke aard of met colectivo's en paramilitaire groeperingen te hebben gehad (CGVS1 p.8). M. verklaart echter dat u door de nationale onderwijsinstelling INCES (Instituto Nacional de Capacitación y Educación Socialista) een voorstel kreeg om er te komen werken als leerkracht en u dus eigenlijk vanuit de overheid daarover werd opgebeld (zie notities van het persoonlijk onderhoud van G.M. M. A. met het CGVS d.d. 12 september 2018, hierna CGVS M., p.13,19-20). M. verklaart verder dat u werd opgebeld en werd gevolgd omdat u deze jobaanbieding weigerde. Ze zegt verder dat uw weigering veel gevolgen voor u zou hebben gehad, waarna ze de diefstal van 30 december 2016 en uw verdere problemen eraan linkt en benadrukt dat het allemaal overheidsgerelateerd was (CGVS M., p.19, 20). Wanneer u met de verklaringen van M. wordt geconfronteerd bevestigt u dat u inderdaad zulk een aanbieding kreeg vanuit INCES maar dat uw weigering daarvan niets te maken heeft met de berovingen waarvan u slachtoffer werd (CGVS2 p.9). De diestallen uit uw huizen berusten louter op toeval, zo zegt u expliciet en u benadrukt zelfs dat u niet weet welke motieven M. heeft om de jobaanbieding aan uw beroving te linken (CGVS2 p.9). Bovendien kan opgemerkt worden dat de eerste overval in december 2016 de jobaanbieding voorafging en dat u, in tegenstelling tot wat uw dochter M. verklaarde, nooit werd opgebeld door INCES maar persoonlijk door de directeur werd aangesproken en u nooit enige negatieve reactie vanuit INCES opmerkte (CGVS M. p. 13,19-20; CGVS2 p.9-11). Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan de bewering van uw dochter dat de overval op uw persoon politiek gemotiveerd was. Bovendien wordt die geloofwaardigheid verder ondermijnd doordat uw dochter zelf in eerste instantie tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niets vermeldde over haar beweerde verband tussen de diefstal en uw weigering te gaan werken voor INCES (vragenlijst CGVS M., d.d. 29/08/2017, vraag 5,6,7). Hiermee geconfronteerd haalt ze aan dat ze pas later de puzzelstukjes samenlegde (CGVS M. p. 20), wat weinig ernstig is in het licht van voorgaande vaststellingen dat u dit enerzijds totaal ontkent en dat INCES u zelfs na het incident een jobaanbieding voorstelde.

In de kantlijn dient eveneens opgeworpen te worden dat uw dochter M. bij de DVZ de bewuste diefstal van 30 december 2016 iets anders vertelde. Ze haalde toen aan dat enkel haar telefoon werd bestolen op 30 december 2016 en dat jullie huis twee dagen later leeg werd gehaald, waarbij zowel u als zijzelf bedreigd werden met een wapen (vragenlijst CGVS M., vraag 5). Tijdens haar persoonlijk onderhoud zegt ze dan weer dat zijzelf niet aanwezig was bij de overval (CGVS M. p. 22). U haalt zelf ook aan dat alle kinderen op het moment van de overval niet thuis waren maar bij hun moeder (CGVS1 p. 10). Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid haalt M. louter aan dat ze er niet bij was en het achteraf van u hoorde wat er was gebeurd, wat de opgemerkte incoherentie vanzelfsprekend niet verklaart. De tegenstrijdige verklaringen van M. ondermijnen dan ook haar algemene geloofwaardigheid.

Tot slot slaagt ook het betoog van uw raadsman er niet in enig ander licht te werpen op uw verklaringen (CGVS2 p.11). Hij verwijst naar drie pistes waarbij de eerste dezelfde is als waarnaar uw dochter M. verwees, namelijk dat u slachtoffer werd van overvallen omdat u de vacature voor INCES weigerde (CGVS2 p.11). Zoals hierboven werd uiteengezet werd dit verband door u net ontkracht. De tweede piste waar uw advocaat naar verwijst is dat er een verband zou bestaan tussen de overvallen en de uitzetting uit uw voorlaatste huis (CGVS2 p.11). In dit opzicht dient opgemerkt te worden dat u noch uw dochter M. A. tijdens jullie respectievelijke onderhouden op het CGVS, noch op de DVZ dit verband hebben aangehaald. Hierover haalt u zelf louter aan dat de eigenaar van het pand waar u woonde en werkte gestorven was en zijn zonen vreesden dat u zich 'baas' zou maken over het terrein en u daarom eruit hadden gezet (CGVS1, p. 8). Deze verklaringen van uw advocaat zijn dan ook blote beweringen. Hetzelfde dient gezegd te worden over de derde piste van uw advocaat. Hier stelt hij dat u jarenlang zou zijn afgeperst geweest (CGVS2 p.11). Dit motief vindt opnieuw geen bron in uw verklaringen of in die van uw dochter M., noch op het CGVS, noch op de DVZ.

Betreffende uw vrees geen gepaste medische zorgen te kunnen krijgen in Venezuela (CGVS1 p.7-8,18), wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM.

Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte vreest u bij terugkeer vervolgd te worden door de Venezolaanse overheid omdat u in het buitenland hulp zocht (CGVS1 p.16). U stoelt zich echter op blote beweringen. U weet immers niet zeker of uw asielprocedure in het buitenland gevolgen zal hebben indien u terugkeert naar Venezuela (CGVS1 p.16). U kan echter niet aantonen wat dan wel de gevolgen zouden zijn, noch weet u er iets concreets over te vertellen (CGVS1 p.16). U hoorde dat Venezolanen die emigreren gesanctioneerd worden bij terugkeer, maar enige concrete voorbeelden kan u evenmin aanhalen (CGVS1 p.16). U hoorde dat de regering vertrekkers beschouwt als verraders van het vaderland, maar of men dan over de bevolking in het algemeen spreekt of enkel over hun eigen functionarissen weet u dan weer niet (CGVS1 p.16). Op de vraag hoe men in Venezuela zou weten dat u een asielprocedure hebt opgestart, antwoordt u eveneens dat u het totaal niet weet (CGVS1 p.16). U werpt op dat het misschien via de nummers van uw identiteitskaart of paspoort kan verlopen, of dat de Belgische overheid de Venezolaanse overheid erover zou informeren (CGVS1 p.16). Nadat u wordt verzekerd dat de Belgische overheid zoiets niet doet, voegt u eraan toe dat u eigenlijk niet denkt dat de Venezolaanse overheid u omwille van uw verklaringen zal viseren (CGVS1 p.17). U sprak immers de waarheid en dat is niet iets waardoor de regering op haar tenen getrapt kan zijn, zo stelt u (CGVS1 p.17). Tot slot concludeert u zelf dat u denkt dat men u niet zal straffen omdat u ergens anders internationale bescherming heeft aangevraagd op basis van, zoals u zelf aanhaalt, economische en medische redenen (CGVS1 p.17).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt niet dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Echter, het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. U reisde bovendien legaal met een authentiek paspoort (verklaring DVZ, d.d. 08/01/2019, punt 23,31). Ook uw dochter M. reisde legaal met haar paspoort (verklaring DVZ, d.d. 29/08/2017, punt 23,30). Ook haalde u zelf aan nooit problemen te hebben gekend met de autoriteiten, noch haalde M. dit aan (vragenlijst CGVS, vraag 7; vragenlijst CGVS M., vraag 7).

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

De redenen die uw vertrek ingaven, namelijk de slechte economische situatie, de gebrekkige medische zorgen en de algemene onveiligheid, ressorteren niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precarie omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling.

Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ;

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

U bent immers een volwassen man met jarenlange werkervaring in de auto-elektronica en werkte tot de dag voor uw vertrek naar België (verklaring DVZ punt 12; CGVS1 p.5). U heeft verschillende kinderen en familieleden in Venezuela én België wonen waar u een goede verstandhouding met hebt, en die u in het verleden reeds hebben geholpen (CGVS1 p.4,6-7; CGVS2 p.3; verklaring DVZ punt 16,17). Uw zonen, waar u vanuit België nog contact mee heeft, werken bovendien allemaal in Venezuela (CGVS2 p.3). U beschikte net als andere familieleden over een vaderlandskaart (carnet de la patria), waardoor u kon genieten van bepaalde sociale voordelen (CGVS1 p.4-5). U was ten slotte in staat met hulp van onder meer uw dochter Y.D. die in België verblijft om naar Europa te reizen (verklaring DVZ punt 30; CGVS1 p.6-7). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Wat betreft uw dochter G.M. M. A. kan evenmin worden aangenomen dat zij, indien zij zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. M. is immers een gezonde jonge vrouw met een diploma middelbaar onderwijs die werkervaring heeft in Venezuela als salespromotor en verkoopster (CGVS M. p.12,14; verklaring M. A. bij de DVZ punt 12). Rekening houdend met uw familiaal netwerk dat net werd besproken en de tewerkstelling van hen, kan er worden vanuit gegaan dat ook M. beroep kan doen op de hulp van jullie familie bij een terugkeer. M. onderschrijft dat jullie familie, zoals haar ooms en neven in Venezuela, in de autosector aan de slag zijn (CGVS M. p.11). De relatie van M. met al haar broers is daarenboven ook steeds goed geweest (CGVS M. p.10). Uit de verklaringen van M. blijkt overigens dat uw andere dochter Y.D., die in België verblijft, een huis had gekocht in Venezuela waar M. vanaf haar achttiende verjaardag in verbleef (CGVS M. p.12-13). Het enige wat M. moest betalen waren de kosten van gas en elektriciteit (CGVS M. p.13). Desondanks dat Y.D. het huis een maand na het vertrek van M. verkocht (CGVS M. p.16), bewijst dit de bereidwilligheid van Y.D. om de terugkeer van uw dochter M. te faciliteren. Y.D. en uw broer J.G., die in Colombia verblijft, stuurden ook naar u en naar M. in Venezuela geld op (CGVS M. p.7-10,16). Y.D. stuurde vanuit België tevens geld op naar één van haar andere zussen die in Venezuela verblijft (CGVS M. p.10). M. verklaart dat veel van haar familieleden geld opstuurden naar haar en naar u in Venezuela (CGVS M. p.17-18). Haar verblijf in Colombia, haar zoektocht naar werk daar, haar heen en weer gereis tussen Venezuela en Colombia (CGVS M. p.7,18-19), en haar reis naar België, tonen ten slotte ook de zelfstandigheid van uw dochter M. aan. Bijgevolg kan er ook in hoofde van uw dochter M. niet worden aangenomen dat ze, indien u ze zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire** van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404).*

pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Gelet op bovenstaande blijkt uit uw administratief dossier en uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten slagen er eveneens niet in om voorgaande vaststellingen ongedaan te maken. De door u en uw dochter neergelegde identiteitsdocumenten zijn enkel een bewijs van identiteit zonder dat deze iets zeggen over eventuele vervolgingsproblemen. De neergeschreven contactgegevens van uw familieleden in België zeggen evenmin iets over eventuele vervolgingsproblemen. De medische documenten betreffende uw geplande oogoperatie tonen uw medische situatie aan en dat u medische hulp zoekt in Venezuela, wat door het CGVS niet in twijfel wordt getrokken. Zoals reeds aangehaald dient u zich voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. De documenten die uw dochter M. neerlegde tijdens haar persoonlijk onderhoud met het CGVS zijn evenmin in staat bovenstaande conclusies te veranderen. Haar geboortecertificaat en de foto van u dienen enkel als bewijs van identiteit. De foto van de verwonding van haar broer toont enkel aan dat deze persoon zulk een verwonding opliep, maar is ook niet van die aard een nieuw licht te kunnen werpen op jullie verzoek. Deze foto toont geen enkele verwantschap aan en toont evenmin aan in welke omstandigheden de persoon op de foto de verwondingen opliep. Uit de foto's van een huis blijkt nergens dat het een huis van uw familie zou zijn, noch kunnen er enige levensomstandigheden gekoppeld worden aan het huis op deze foto's."

Na het voorgaande kan er ook wat u betreft besloten worden tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1, A § 2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM").

Verzoekers stellen dat *"Verzoekers hebben een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar hun land van herkomst omwille van het feit dat verzoekers vervolgt worden. Verzoekster vermoedt dat de oorzaak van de vervolgingen gekoppeld is aan de weigering van haar vader, de verzoeker, om een positie binnen de nationale onderwijsinstelling INCES aan te nemen wegens de politieke vereisten om steun aan de regering te tonen"*. Zij stellen dat de onveiligheid een nieuwe drempel heeft bereikt en dat het geweld zowel door het leger, de politie, de colectivos, als door gewapende bendes gepleegd werd, zonder dat slachtoffers bescherming van hun overheden verkrijgen kunnen. Zij stellen verder dat *"zeer recentelijk (04/07/2019) hebben de Verenigde Naties opnieuw een verslag gepubliceerd waarin te lezen is dat de Venezolaanse regering een strategie voert "aimed at neutralizing, repressing and criminalizing political opponents and people critical of the Government." A series of laws, policies and practices has restricted the democratic space, dismantled institutional checks and balances, and allowed patterns of grave violations. The report also highlights the impact of the deepening economic crisis that has left people without the means to fulfil their fundamental rights to food and health, among others."* (zie in bijlage UN Human Rights report on Venezuela urges immediate measures to halt and remedy grave rights violations, <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=24788&LangID=E>)".

Met betrekking tot de gewelddadige repressie van elke vorm van oppositie stellen verzoekers dat leden van de oppositie, zowel als gewone betogers willekeurig worden gearresteerd en in mensonterende omstandigheden gedetineerd en dat verschillende rapporten systematisch buitensporig geweld van de politie tegen burgers melden. Zij stellen, met verwijzing naar de COI Focus van april 2019 (p. 14) en Amnesty International, *"Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro"*, van 20 februari 2019, dat sinds 2014 meer dan 12.400 mensen werden gearresteerd wegens deelname aan manifestaties en dat buitengerechterlijke executies; intimidatie en het willekeurige en disproportionele gebruik van geweld tegen gewone betogers en burgers gewoon geworden zijn in Venezuela. Zij stellen dat verschillende betrouwbare bronnen melden dat *"mensen vermoed van verzet, of van samenzwering tegen de regering gefolterd worden zowel als hun familie leden"* (met verwijzing naar Human Rights Watch, *"Venezuela: Suspected Plotters Tortured – Military Officers, Family Members Detained and Abused"* van 9 januari 2019). Verder verwijzen zij naar pagina's 21, 23 en 24 van de *"COI Focus Vénézuëla – Situation sécuritaire"* van 20 april 2018 om aan te tonen dat de repressie van de regering tegen zelfs vermoedelijke leden van de oppositie, of gewone betogers en mensen die hun *"onenigheid met de beleid van de regering openlijk aantonen erger geworden is"* en dat ook mensenrechten verdedigers willekeurig worden gearresteerd en in mensonterende omstandigheden gedetineerd en mishandeld. Verder betogen zij dat sinds 2017 burgers *"niet langer door gewone rechterlijke systeem [worden] beoordeeld, maar door militaire rechtbanken"*.

Met betrekking tot de onveiligheid wijzen verzoekers er op dat Venezuela het gewelddadigste land ter wereld geworden is en dat de recente *"COI Focus (Venezuela – Situation sécuritaire"* van april 2019 bevestigt dat dit nog steeds het geval is. Zij citeren een aantal paragrafen uit de COI Focus van april 2018 waaruit blijkt dat afpersing, moorden en kidnappings gewoon zijn geworden en dat verschillende gewapende benden geweld plegen in absolute straffeloosheid. Voorts zijn er *"colectivos"* die als *"véritable groupe paramilitaire du Vénézuëla"* worden beschreven (COI Focus, p. 17) en blijkt uit de COI Focus van april 2019 (p. 9) dat zij gesteund zijn door de regering en dat, hoewel zij in het begin werden gecontroleerd door de regering, de regering geen controle meer heeft over hun activiteiten (met verwijzing naar *"New-York Times, Armed Civilian Bands in Venezuela Prop Up Unpopular President, April 22, 2017"*). Zij stellen verder dat *"Zoals boven vermeld worden zowel gewone betogers als leden van de oppositie., en mensenrechten verdedigers willekeurig gearresteerd, en in mensonterende omstandigheden detineert en mishandeld (Coi Focus 2018 P.24)"*.

Met betrekking tot de recente politieke veranderingen en erge spanningen wijzen verzoekers er op dat uit recente bronnen blijkt dat een militaire interventie in Venezuela van de Verenigde Staten mogelijk is en dat *"de politieke situatie zeer gespannen is en absoluut onvoorspelbaar"*. Zij wijzen er verder op dat de regering van Nicola Maduro ordetroepen heeft ingezet bij de grens met Colombia en Brazilië *"om te voorkomen dat de humanitaire levering gebracht door de Amerikaanse militairen naar Venezuela gebracht wordt"* (met verwijzing naar The Guardian, *"US aid for Venezuela arrives in Colombia but*

delivery uncertain" van 17 februari 2019); dat volgens de verklaringen van de Secretary of State van de Verenigde Staten Mike Pompeo "zijn de dagen van Nicolas Maduro geteld", wat de mogelijkheid van een militaire interventie van de USA opnieuw aanduidt" (met verwijzing naar BBC News, "Venezuela crisis: President Maduro's days numbered" – Mike Pompeo" van 24 februari 2019) en dat Rusland op 25 maart 2019 meerdere militaire vliegtuigen met troepen en uitrusting naar Caracas heeft gestuurd waardoor het "risico op een militaire confrontatie dus [blijft] bestaan".

Met betrekking tot de erbarmelijke socio-economische situatie voeren verzoekers aan dat de situatie de laatste maanden verslechterd is en door de COI Focus van 2018 als een complexe en urgente humanitaire situatie met een alarmerend aantal doden wordt gekarakteriseerd. Het verzoekschrift citeert een aantal rapporten die volgens verzoekers duidelijk aangeven dat "de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medische zorg en huisvesting ontbreekt". Verzoekers wijzen hieromtrent ondermeer op het feit dat "over 80% van de Venezolaanse bevolking ondervoed [is]" (met verwijzing naar "COI Focus Vénézuëla - Situation sécuritaire" van 20 april 2018, p. 34); dat "bijna 90% van de Venezolaanse bevolking onder de armoegrens [leeft]" (met verwijzing naar The New Yorker, "Venezuela's Food Crisis Reaches a Breaking Point" van 22 februari 2019); dat er herhaaldelijk langdurige stroom tekorten zijn (met erge gevolgen op ziekenhuizen en basis diensten) waardoor ook de toegang tot water sterk beperkt wordt (met verwijzing naar BBC News, "Venezuela power cuts: Blackouts continue as protests loom" van 9 maart 2019) en dat "de publieke infrastructuur zoals scholen, ziekenhuizen, of openbaar vervoer niet meer [werken]" (met verwijzing naar COI Focus, p. 45). Verder stellen verzoekers dat "vrouwen en kinderen bijzonder hard getroffen [worden] door ondervoeding" en dat schoolbezoek van kinderen vermindert wegens de moeilijke situatie (met verwijzing naar The Washington Post, "Childhood disrupted: Venezuela is in danger of losing a generation" van 28 mei 2019) en verwijzen naar de COI Focus van 2018 met betrekking tot "het gebrek aan basis medicamenten en medisch materieel, en over het verschijnen van eerder uitgeroeide ziekten" (COI Focus, p. 40-41). Zij stellen verder dat "Dit wordt door de verklaring van een UN Expert Panel over de situatie in Venezuela bevestigd: "Millions of people are suffering a lack of food and essential medicines, a shortage of goods including those for personal hygiene, power cuts, and dire housing and living conditions. Conditions are worsening by the day putting many lives at risk... Venezuelans are suffering multiple breaches of their human rights," the experts said. "Many people are suffering from lack of food and malnutrition, while the health situation has reached unbearable levels, especially for patients with chronic and terminal diseases such as diabetes, kidney disease and cancer. "Health centres continue to report serious shortages of medicines, basic equipment and medical supplies causing many preventable deaths." (zie in bijlage UNHCR, Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn, 9 February 2018, <https://www.ohchr.org/en/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=22646&LangID=E>). Dit situatie duurt voort. De VN meldde in de recent verslag van 04/07/2019 betreffend de toegang tot medisch zorg dat: "The health situation in the country is dire, with hospitals lackim staff, supplies, medicines and electricitv to keep vital machinerv running. The report cites the 2019 National Hospital Survey, which found that between November 2018 and February 2019, 1.557 people died because of lack of supplies in hospitals". De regering weigert bovendien om humanitaire leveringen met medicijnen in het land te laten. (zie in bijlage The Guardian, US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain, 1702/2019, <https://www.theguardian.com/world/2019/feb/17/us-aid-for-venezuela-arrives-in-colombia-but-delivery-uncertain> en BBC News, Venezuela crisis: Président Maduro's 'days numbered' - Mike Pompeo, 24/02/2019, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-47348293>). Ook toegang tot huisvesting is onvoldoend. Het verslag meldt dat vele families van hun huis op straat gezet worden, zowel als herhaaldelijke en lange stroomuitvallen (p.39)" en citeren vervolgens p. 39.

Zij besluiten dit onderdeel door te stellen dat de "verslagen hierboven geven duidelijk aan dat, in tegendeel tot wat de Commissaris Generaal beweert, de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medische zorg, en huisvesting ontbreekt. In geval van terugkeer naar Venezuela, zou verzoeker dus aan onmenselijke of vernederende levensomstandigheden lijden, wat met een schending van artikel 3 van EVRM overeenstemt. Prima facie heeft verzoeker een nood aan een internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen, en wegens de actuele onmenselijke of vernederende levensomstandigheden in Venezuela".

Met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus verwijzen verzoekers naar artikelen 2 en 3 van het EVRM en stelt dat de commissaris-generaal moet nagaan of het terugkeren van een verzoekende partijen naar hun land van herkomst tengevolge van een weigering van internationale bescherming geen risico doet lopen in hoofde van de asielzoeker tot een schending van één of

meerdere fundamentele rechten en dat ook de erbarmelijke socio-economische en veiligheidssituatie in Venezuela geanalyseerd moeten worden.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna "Handvest").

Verzoekers menen dat de grieven van de commissaris-generaal op basis van de welke hij de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming status aan verzoekers weigert, onvoldoende en niet draagkrachtig zijn. Verzoekers zijn van mening dat de commissaris-generaal zijn onderzoek plicht niet op draagkrachtige wijze uitgevoerd heeft. *"A-Betreffend de overvallen Verwerende partij verwijt aan verzoeker dat hij bij de DVZ de twee overvallen niet vermeldt heeft, en negatief geantwoord heeft op de vraag of hij al problemen gekend heeft met de overheden of met medeburgers. Verzoeker bevestigt zijn verklaringen volgens de welke hij van plan was om ze te vermelden, maar dat hem uitgelegd werd tijdens zijn kort onderhoud bij de DVZ dat hij zich kort moest houden en de kans zou krijgen om zijn problemen uit te leggen bij de CGVS. Wat de redenen van de overval van 30/12/2016 betreft, bevestigt verzoeker dat hij niet zeker is van de identiteit van zijn aanval, en de redenen van de overval. Hij heeft uitgelegd dat vele in Venezuela in een situatie van nood zijn een daardoor ook overvallen gepleegd worden, maar heeft duidelijk verklaart dat hij niet zeker is of dit overval gekoppeld is met zijn weigering om de positie binnen de nationale onderwijsinstelling INCES aan te nemen, of aan de dispuut met zijn verhuurder (CGVS 2 p5-6). Verzoekster bevestigt echter dat, volgens haar, ten minste de tweede overval inderdaad gekoppeld is met de weigering van haar vader om bij de INCES te werken. Verzoeker heeft geweigerd om deze positie aan te nemen omwille van de politieke implicaties (deelnemen aan pro regering manifestaties bij voorbeeld) (CGVS verzoeker 2 p9), en verzoekster volhardt dat de overval als intimidatie of wrak gepland was. Het feit dat verzoeker zelfs geen negatieve gevolgen gemerkt heeft betekent niet dat de overval en zijn weigering voor de positie niet gelinkt zijn. Verzoeker bekrachtigt ook haar verklaring volgens dewelk ze toen ze haar onderhoud bij de DVZ aflegde, de twee gebeurtenissen nog niet samengelegd had. Aangaande de manier waarop de overval van 30/12/2016 verliep, bekrachtigt verzoekster dat ze deze avond samen met haar zussen en broers bij haar moeder was, en dus niet aanwezig was tijdens de overval. Ze veronderstelt dat er een misverstand met de tolk was bij de DVZ. B- Aangaande vervolgingen door de overheden tegen verzoeker in geval van terugkeer naar Venezuela Verzoekster bevestigt dat hij vreest door de regering als verrader bestempeld te worden in geval van terugkeer, omwille van het feit dat hij asiel ingediend heeft in het buitenland. Hoewel hij geen bewijzen heeft dat dit werkelijk een risico is, benadrukt verzoeker dat, anders als door de CGVS beweert, de relevante vraag niet is of de Venezolaanse overheden een "bewust en systematisch" beleid voeren van vervolging van terugkeerders, maar of dit risico bestaat, en of zijn vrees redelijk, gegrond en legitiem is. Het is inderdaad belangrijk om bij de beoordeling van de vrees van verzoekster bepaalde essentiële beginselen in herinnering te roepen die voortvloeien uit de proceduregids, teneinde de vrees van verzoeker voor terugzending naar zijn land van herkomst te kunnen inschatten: (... § 37 en 38)*

De vrees van verzoekster berust echter op een objectieve context die niet kan worden betwist, zoals boven vermeldt. Zowel het subjectieve element (de denkwijze van verzoekster) als het objectieve element is dus aanwezig en moet ertoe leiden dat de vrees van verzoekster als geloofwaardig en gegrond beschouwd moet worden. (... § 41).

Gezien de persoonlijke ervaring van verzoeker (hij werd herhaaldelijk overvallen), en de algemene geweld en repressie van de regering tegen zelfs vermoedde steunder van de oppositie; zijn zijn vrees redelijk, legitiem en gegrond. Trouwens blijkt er uit de Coi Focus "Le retour des ressortissants Vénézuéliens" van 10/01/2019 dat er geen betrouwbare informatie bestaat betreffende de situatie van gedwongen terugkeerders. Meerder bronnen bevestigen echter dat sommige terugkeerders, bijzondere diegene die hun oppositie openlijk geuit hebben, vervolgd worden en problemen ondervinden bij terugkeer. Dit Coi Focus wordt helaas niet aan het administratief dossier toegevoegd (hoewel het al sinds januari 2019 toegankelijk werd voor de CGVS) en is niet beschikbaar online (de raad van verzoekers heeft dit Coi Focus in een andere dossier lezen kunnen). Het feit dat verzoekers met hun eigen paspoort het land verlaten konden verandert niets aan deze situatie, sinds ze niet onder een arrestatiebevel stonden. De grootste voorzichtigheid moest dus toegepast worden, bijzondere aangezien de gespannen actuele politieke zowel als socio-economische situatie in Venezuela, en de laatste golf van repressie tegen de oppositie. C- Betreffende de socio-economische situatie van verzoekers

Verzoekers betwisten de bewering van de CGVS volgens de welk ze niet in mensenonwaardige omstandigheden zouden leven in geval van terugkeer naar Venezuela. De beslissing beperkt zich tot het vaststellen dat verzoeker werkervaring heeft, en dat verzoekster zowel als haar broers en zussen werken en bereid zijn om binnen hun middelen financieel hulp te sturen. Echter heeft verzoeker duidelijk uitgelegd dat zijn loon voor zijn vertrek onvoldoend was om te overleven, en dat hij niet genoeg voedingsmiddelen kopen kon (CGVS verzoeker 1 p 5,8). Door het gebrek aan voeding, ten spijt van het hulp dat hij van familie leden kreeg, woog verzoeker 49 kg toen hij in België aankwam, wat voor een volwassen man van zijn statuur duidelijk abnormaal is. Hoewel hij familie leden heeft dit buiten Venezuela zijn en op onregelmatige basis geld sturen konden, was dit onvoldoend. Vele van zijn familie leden wonen ook zelfs in Venezuela en moeten voor hun eigen familie zorgen. Hetzelfde geldt voor verzoekster. Ze heeft ook uitgelegd dat haar loon in Venezuela onvoldoend was om te overleven, ze kon zelfs geen kilogram rijst kopen met haar heel loon (CGVS verzoekster pl 1, 15). Hoewel de CGVS bovendien zonder twijfel op de hoogte is van de ruisachtige inflatie in Venezuela, blijkt hij absoluut geen rekening ermee te houden, hoewel dit voor vele burgers ondervoeding betekent (zie in bijlage The Guardian, "Life's a struggle as Venezuela inflation heads for one million per cent", 25/06/2018, <https://www.theguardian.com/world/2018/jul/25/venezuela-inflation-crisis-nicolasmaduro>). Bovendien herkent verwerende partij zelfs dat de kwetsbaarheid van een verzoeker in rekening genomen moet worden bij de evaluatie van socio-economische omstandigheden. Verzoeker is echter over 65 jaar oud, en heeft bijna zijn hele zicht verloren. Hij ziet inderdaad bijna niets meer op een oog (een medisch attest dit betreffend zal zodra mogelijk doorgestuurd worden aan Uw Raad), en moet dringend geopereerd worden op zijn andere oog wegens cataract (wat de CGVS niet betwist). Hij zou niet in staat zijn om opnieuw een baan vinden kunnen en uitoefenen kunnen in geval van terugkeer naar Venezuela, waardoor hij zonder inkomsten zou zijn. Verzoekers bevestigen dat ze het gebrek aan levensmiddelen, aan medicijnen, zowel als de hoge onveiligheid vrezen in Venezuela, en verwijzen naar de middelen supra dewelke bevestigen dat de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, huisvesting ontbreekt en dat de onveiligheid een ondraaglijk niveau bereikt heeft, zonder vooruitzicht op een verbetering van de situatie. We verwijzen bovendien naar arresten van uw Raad van 15/01/2019 (n° 215 179 en n° 215 179), waar de beslissing van de CGVS vernietigd wordt, omdat de "situatie turbulent en onvoorspelbaar van aard is", en dat de "situatie in Venezuela precair is inzake de veiligheidssituatie en de socio-economische context. Ook in de laatste Coi Focus over Venezuela, gedateerd van maart 2019, brengt de We benadrukken dat de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, en huisvesting ontbreekt. Voor alle boven vermeldde redenen menen verzoekers dat de motivering van de Commissaris generaal omtrent het beweerd gebrek aan geloofwaardigheid van hun asiel relaas niet draagkrachtig is en verworpen worden moet. De verklaringen van verzoekers moeten als aannemelijk en geloofwaardig beschouwd worden, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel. Ten gevolge menen verzoekers dat het onmogelijk dat de Commissaris generaal met alle kennis der zaken een draagkrachtige beslissing kan nemen betreffende de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekers. Dit leidt tot een schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht van verwerende partij.

Ter conclusie, zijn de elementen die ingeroepen worden door de Commissaris generaal onvoldoende en niet draagkrachtig. Er bestaan voldoende objectieve elementen die de nauwkeurige en eenduidige verklaringen van verzoekers ondersteunen opdat hun asielrelaas als geloofwaardig beschouwd wordt door Uw Raad, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel. De argumentatie en redenering van verweerder is niet overtuigend en de bestreden beslissing is niet draagkrachtig gemotiveerd. Bovendien heeft verweerder niet met alle vereiste objectiviteit de verklaringen van verzoekers en de beschikbare informatie behandeld. We volharden dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben, of allerminst een reëel risico loopt op ernstige schade."

Verzoekers vragen in hoofdorde hen te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde hen de subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek, onder andere, over de onmenselijke of vernederende levensomstandigheden in Venezuela, de repressie van de regering en de erge onveiligheidssituatie.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekers voegen volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming status;
2. UNHCR, "Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn", 9 February 2018, <https://www.ohchr.org/en/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=22646&LangID=E>;
3. New-York Times, "Armed Civilian Bands in Venezuela Prop Up Unpopular Président", April 22, 2017, <https://www.nytimes.com/2017/04/22/world/americas/armed-civilian-bandsin-venezuela-prop-up-unpopular-president.html>;
4. VOA News, "Venezuela's New Anti-hate Law Derided as Censorship", 09/11/2017, <https://www.voanews.com/a/venezuela-anti-hate-law-derided-censorship/4108673.html>;
5. Committee to Protect Journalists, "Venezuela's anti-hate law provides Maduro with another tool to intimidate the press", 06/02/2018, <https://cpj.org/blog/2018/02/venezuelas-anti-hate-law-provides-maduro-with-anot.php>;
6. The Guardian, Fernando Alban: UN to investigate death in custody of Venezuelan politician, 09/10/2018, <https://www.theguardian.com/world/2018/oct/09/fernando-alban-death-venezuela-opposition-politician-custody>;
7. Human Rights Watch, Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro, 20/02/2019, <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2019/02/venezuela-hunger-punishment-and-fear-the-formula-for-repression-used-by-authorities-under-nicolas-maduro/>;
8. RTBF, Venezuela: Guaido n'exclut pas d'autoriser une intervention militaire des USA si nécessaire, 09/02/2019, https://www.rtf.be/info/monde/detail_venezuela-guaido-n-exclut-pas-dautoriscr-une-intervention-militaire-des-usa-si-necessaire?id=10141094;
9. Human Rights Watch, Venezuela: Suspected Plotters Tortured- Military Officers, Family Members Detained and Abused, 09/01/2019, <https://www.hrw.org/news/2019/01/09/venezuela-suspected-plotters-tortured>;
10. The Guardian, US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain, 17/02/2019, <https://www.theguardian.com/world/2019/feb/17/usaid-for-venezuela-arrives-in-colombia-but-delivery-uncertain>;
11. BBC News, Venezuela crisis: Président Maduro's 'days numbered' – Mike Pompeo, 24/02/2019, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-47348293>;
12. The New-Yorker, "Venezuela's Food Crisis Reaches a Breaking Point", 22/02/2019, <https://www.newyorker.com/news/news-desk/venezuelas-food-crisis-reaches-a-breaking-point>;
13. BBC News, "Venezuela power cuts: Blackouts continue as protests loom", 09/03/2019, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-47504722>;
14. The Washington Post, "Childhood, disrupted: Venezuela is in danger of losing a génération", 28/05/2019, https://www.washingtonpost.com/world/the_americas/childhood-disrupted-venezuela-is-in-danger-of-losing-a-generation/2019/05/26/748f0b3c-6136-11e9-bf24db4b9fb62aa2_story.html?utm_term=.90539b532b45;
15. UN Human Rights report on Venezuela urges immediate measures to halt and remedy grave rights violations, <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=24788&LangID=E>;
16. Human Rights Watch, World Report 2019- Events of 2018, Venezuela, <https://www.hrw.org/worldreport/2019/country-chapters/venezuela>;
17. CNN, Venezuela named world's most dangerous country again, poll finds, June 8, 2018, <https://edition.cnn.com/2018/06/08/world/gallup-venezuela-most-dangerous-country-intl/index.html>.

2.3. Het juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedurerichtlijn.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekers om internationale bescherming al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekers om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekers te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “Kwalificatierichtlijn”) en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedure richtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties.

De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan ze zijn genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan eerste verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (I) hij met geen woord repte over de twee overvallen waarvan hij het slachtoffer beweert te zijn geweest bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna ‘DVZ’) en er enkel aanhaalde dat hij een menswaardig leven wou in België en dat er kan worden geconcludeerd dat beide overvallen niet de directe aanleiding vormden voor zijn vertrek; (II) het feit dat hij tweemaal overvallen werd louter crimineel gemeenrechtelijke feiten betreft die geen verband houden met een van de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie en het loutere gegeven dat men als rijk zou kunnen bestempeld worden bij terugkeer en daardoor het doelwit te kunnen zijn van criminelen niet voldoende ernstig is om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet te vallen; (III) hij in tegenstelling tot de verklaringen van tweede verzoekster bij het CGVS verklaart dat de weigering van de aanbieding van een job bij de overheid niets te maken heeft met de berovingen waarvan hij het slachtoffer werd en dat de drie pistes geopperd door zijn raadsman geen ander licht werpen op zijn verklaringen; (IV) dat de beoordeling van zijn vrees geen gepaste medische zorgen te kunnen krijgen in Venezuela een exclusieve bevoegdheid is van de DVZ; (V) dat zijn vrees bij terugkeer vervolgd te worden door de Venezolaanse overheid omdat hij in het buitenland om hulp vroeg louter blote beweringen zijn en dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt niet blijkt dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat

beide verzoekers aanhaalden nooit problemen gehad te hebben met de autoriteiten en dus niet het profiel hebben van personen van wie vermoed kan worden dat zij bij terugkeer problemen zullen ondervinden; (VI) verzoeker niet aantoonbaar dat er in zijn hoofd sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet omwille van de socio-economische omstandigheden in Venezuela gezien zijn profiel en financiële situatie en dat ook van tweede verzoekster niet kan worden aangenomen dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela in een menonwaardige situatie zou terechtkomen, gezien haar profiel en financiële situatie; (VII) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet; en (VI) de door verzoeker en zijn partner neergelegde documenten niet van die aard zijn een ander licht te kunnen werpen op bovenstaande appreciatie. Deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet als toepasselijke rechtsregels. Daarnaast bevatten ook deze beslissingen een motivering in feite, met name dat tweede verzoekster haar beschermingsverzoek op dezelfde motieven baseert als degene die werden aangehaald door eerste verzoeker en dat in het kader van het door eerste verzoeker ingediende beschermingsverzoek mede op basis van haar verklaringen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

De motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen kunnen dus op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen waardoor niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

2.5. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

2.5.2. Voor de samenvatting van het asielrelaas van beide verzoekers verwijst de Raad naar de afdeling feitenrelaas in de bestreden beslissingen zoals hierboven weergegeven.

2.5.3. Na grondige analyse van het administratief dossier en het verzoekschrift komt de Raad tot de volgende vaststellingen met betrekking tot verzoekers' vluchtmotieven.

2.5.3.1. Vooreerst stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissingen, dat de overvallen en diefstallen waarvan eerste verzoeker en tweede verzoekster verklaren het slachtoffer te zijn geweest, hoewel zeer betreurenswaardig, feiten van gemeenrechtelijke criminaliteit zijn die geen verband houden met één van de vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie. Uit eerste verzoekers verklaringen blijkt dat hij bij hem thuis werd overvallen door drie gewapende personen in zijn huis en werkplaats op 30

december 2016 die geld, juwelen, horloges en gereedschap uit de garage hebben gestolen en ook geprobeerd hebben een auto te stelen, wat niet lukte omdat de auto een platte band had (gehoorverslag CGVS eerste verzoeker I, p. 9). Verder heeft hij daarna aangifte gedaan bij de PTJ en zijn vier ambtenaren ter plaatse komen kijken en hebben hem vragen gesteld, maar werd geen bewijsmateriaal verzameld (gehoorverslag CGVS eerste verzoeker I, p. 11). Eerste verzoeker verklaart verder dat in totaal tussen de 8 en 10 miljoen Bolivar werd gestolen (gehoorverslag CGVS eerste verzoeker I, p. 12) en dat de reden waarom hij geviseerd werd het gegeven was dat het december was en dat iedereen op zoek was naar geld (gehoorverslag CGVS eerste verzoeker I, p. 15) en dat *“je had daar wel een keramiekbedrijf maar ik vermoed dat ze op zoek waren naar een plek waar het makkelijk was want ik had niet veel beveiliging en ze wisten ook dat er altijd wat geld werd bewaard, ik vermoed dat het daarom was”* (gehoorverslag CGVS eerste verzoeker II, p. 6). Tweede verzoekster verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud, dat plaatsvond 3 maanden voor het eerste persoonlijk onderhoud van eerste verzoeker dat haar vader bekend was in El Vigía *“want hij was de eerste die een auto-atelier had en als auto-electricien werkte (...) ik heb ook zoveel neven en nonkels in dezelfde business, we zijn een grote familie met geld en ze wisten dat hij ook geld had. Dus de colectivo's hebben hem als doel voor de “remises”, daarmee bedoel ik dat de colectivo's weten dat hij familie heeft die geld stuurt naar hem”* (gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p. 11).

Wat betreft het verband tussen de overval op eerste verzoeker op 30 december 2016 en het feit dat hij een baan als leraar bij INCE weigerde omdat één van de voorwaarden was dat hij zou moeten deelnemen aan marsen ter ondersteuning van het regime, stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat dergelijk verband voor het eerst wordt gesuggereerd door tweede verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS (gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p. 19) maar dat zij hierover niets verklaarde in de vragenlijst CGVS en dat eerste verzoeker noch in de vragenlijst CGVS, noch tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS vermeldt dat hij gevraagd werd om voor INCE te werken en pas op het einde van het tweede persoonlijk onderhoud, nadat door de protection officer wordt opgemerkt dat zijn dochter het verband legt tussen beide feiten bevestigt dat hem een job werd aangeboden bij INCE (gehoorverslag CGVS eerste verzoeker II, p. 9). Hij bevestigt weliswaar dat één van de voorwaarden was om *“deel te nemen aan vergaderingen en aan marsen, van die rare dingen. Ik heb nooit aan politiek gedaan en heb dat dus geweigerd die aanbieding”* (idem) maar verklaart, geconfronteerd met het feit dat zijn dochter zei dat dat een reden was voor zijn vertrek *“Nee op dat punt volg ik het niet, ik denk het niet ik denk dat het allemaal toeval is dat ze me nadien opnieuw bestolen hebben. Ik zie dat als een toeval. Ik breng het ene niet met het andere in verband, maar zij kan dat wel denken, ik weet niet welke motieven zij daarvoor heeft”* (gehoorverslag CGVS eerste verzoeker II, p. 9). Bovendien verklaart eerste verzoeker tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat hij pas na de overval in december 2016 een job kreeg aangeboden bij INCE (gehoorverslag CGVS eerste verzoeker II, p. 11).

Naar het oordeel van de Raad blijkt hier uit dat de overval die volgens verzoekers verklaringen plaatsvond op 30 december 2016 geen verband houdt met de weigering van eerste verzoeker om de job bij INCE te aanvaarden, nu deze job hem pas na de overval werd aangeboden en verzoekers verder ook geen gewag maken van enig probleem dat eerste verzoeker zou hebben ondervonden met de autoriteiten of andere actoren door deze weigering. Voor zover er een verband zou kunnen bestaan tussen deze overval en de uitzetting uit zijn huis door de eigenaar, stelt de Raad vast dat eerste verzoeker verklaart hier zelf niet zeker van te zijn (gehoorverslag CGVS eerste verzoeker II, p. 6) en in elk geval niet aantoonbaar dat, indien dit het geval zou zijn, dit verband houdt met één van de vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie.

Wat de overval op zijn laatste huis betreft waarvan eerste verzoeker zegt het slachtoffer te zijn geweest zes tot acht maanden voor zijn vertrek en de poging tot ontvoering en diefstal waarvan tweede verzoekster zegt het slachtoffer te zijn geweest, stelt de Raad vast dat uit hun verklaringen blijkt dat ook hier geldgewin het enige motief was (gehoorverslag CGVS eerste verzoeker II, p. 7; (gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p. 5) en tonen zij verder niet aan dat deze feiten verband houden met één van de vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie.

Waar verzoekers in het verzoekschrift stellen dat eerste verzoeker van plan was om de overvallen te vermelden maar dat hem bij het onderhoud bij de DVZ was gezegd het kort te houden; dat hij niet zeker is of de overval gekoppeld is aan zijn weigering om voor de nationale onderwijsinstelling INCE te werken of aan het dispuut met zijn verhuurder; dat tweede verzoekster volhardt in haar stelling dat de overval als intimidatie of wraak gepland was; dat de afwezigheid van negatieve gevolgen niet betekent dat er geen link zou zijn tussen beide gebeurtenissen en dat ze op het ogenblik van haar onderhoud bij de

DVZ de link tussen de twee gebeurtenissen nog niet gemaakt hadden, stelt de Raad vast dat zij hiermee de motieven in de bestreden beslissing op dit punt geenszins weerleggen, nu zij zich louter beperken tot het herhalen van hun eerdere verklaringen ter zake zonder aan te tonen waar de commissaris-generaal de verkeerde conclusies zou hebben getrokken uit de door hen afgelegde verklaringen. Verder stelt de Raad vast dat zij hierdoor ook niet aantonen dat de overvallen, diefstal en poging tot ontvoering verband houden met één van de vervolgingsgronden in de vluchtelingdefinitie.

Verder stelt de Raad met de commissaris-generaal vast dat uit de verklaringen van eerste verzoeker blijkt dat de overvallen waarvan hij het slachtoffer werd niet de directe aanleiding vormden voor zijn vertrek uit Venezuela. Zo vermeldt hij de overvallen niet in de vragenlijst CGVS maar enkel dat hij gezien zijn leeftijd en medische toestand *“een menswaardig leven wou in België dichtbij mijn kinderen en kleinkinderen”* (vragenlijst CGVS) en antwoordt hij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS op de vraag *“waarom bent u vertrokken”*: *“de redenen waarom ik vertrok zijn de gezondheidsredenen en het feit dat je in Venezuela niet meer toekomt om voldoende te eten”* en *“de onveiligheid vooral en een vreemd soort terrorisme, paramilitairen en gewapende groepen waarvan je niets meer begrijpt”* (gehoorverslag CGVS eerste verzoeker I, p. 11) en wijdt hij pas na geconfronteerd te zijn met de verklaringen van zijn dochter uit over de overvallen. Verder stelt hij met betrekking tot de paramilitairen die vanuit Colombia de grens oversteken *“maar daar kan ik me niet met zekerheid over uitspreken want dat heb ik nog niet meegemaakt”* (gehoorverslag CGVS eerste verzoeker I, p. 8). Hieruit blijkt naar het oordeel van de Raad dat in elk geval dat in eerste instantie zijn medische situatie, de steeds slechter wordende economische situatie en de algemene onveiligheid de beweegredenen waren voor eerste verzoeker om zijn land te verlaten.

2.5.3.2. Voorts stellen de bestreden beslissingen dat *“Tot slot slaagt ook het betoog van uw raadsman er niet in enig ander licht te werpen op uw verklaringen (CGVS2 p.11). Hij verwijst naar drie pistes waarbij de eerste dezelfde is als waarnaar uw dochter M. verwees, namelijk dat u slachtoffer werd van overvallen omdat u de vacature voor INCES weigerde (CGVS2 p.11). Zoals hierboven werd uiteengezet werd dit verband door u net ontkracht. De tweede piste waar uw advocaat naar verwijst is dat er een verband zou bestaan tussen de overvallen en de uitzetting uit uw voorlaatste huis (CGVS2 p.11). In dit opzicht dient opgemerkt te worden dat u noch uw dochter M. A. tijdens jullie respectievelijke onderhouds op het CGVS, noch op de DVZ dit verband hebben aangehaald. Hierover haalt u zelf louter aan dat de eigenaar van het pand waar u woonde en werkte gestorven was en zijn zonen vreesden dat u zich ‘baas’ zou maken over het terrein en u daarom eruit hadden gezet (CGVS1, p. 8). Deze verklaringen van uw advocaat zijn dan ook blote beweringen. Hetzelfde dient gezegd te worden over de derde piste van uw advocaat. Hier stelt hij dat u jarenlang zou zijn afgeperst geweest (CGVS2 p.11). Dit motief vindt opnieuw geen bron in uw verklaringen of in die van uw dochter M., noch op het CGVS, noch op de DVZ.”* De Raad stelt vast dat verzoekers deze motieven ongemoeid laten in het verzoekschrift, dat zij pertinent en terecht zijn en steun vinden in het administratief dossier en neemt deze motivering dan ook over.

2.5.3.3. Waar de bestreden beslissingen verder motiveren op grond van hun individuele omstandigheden en de landeninformatie uit het administratief dossier; waaruit blijkt dat er geen systematische vervolging is van terugkeerders door de Venezolaanse autoriteiten, dat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat zij niet zullen gevisieerd worden door de Venezolaanse autoriteiten in geval van terugkeer naar hun land van herkomst en dat eerste verzoekers vrees vervolgd te worden omdat hij hulp zocht in het buitenland gebaseerd is op louter blote beweringen; werpen verzoekers op dat de relevante vraag is of *“zijn vrees redelijk, gegrond en legitiem is”*, dat dit het geval is *“gezien de persoonlijke ervaring van verzoeker en het algemene geweld en repressie van de regering tegen zelfs personen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen”*; dat de vrees van verzoekster berust op *“een objectieve context die niet kan worden betwist, zoals boven vermeld”* en dat uit de COI Focus *“Le retour des ressortissants Vénézuéliens”* blijkt dat er geen betrouwbare informatie bestaat over de situatie van terugkeerders.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de bestreden beslissingen tot de conclusie komen dat eerste verzoekers vrees om bij terugkeer vervolgd te worden omdat hij hulp zocht in het buitenland op louter blote beweringen is gestoeld op volgende gronden: *“U weet immers niet zeker of uw asielprocedure in het buitenland gevolgen zal hebben indien u terugkeert naar Venezuela (CGVS1 p.16). U kan echter niet aantonen wat dan wel de gevolgen zouden zijn, noch weet u er iets concreets over te vertellen (CGVS1 p.16). U hoorde dat Venezolanen die emigreren gesanctioneerd worden bij terugkeer, maar enige concrete voorbeelden kan u evenmin aanhalen (CGVS1 p.16).”*

U hoorde dat de regering vertrekkers beschouwt als verraders van het vaderland, maar of men dan over de bevolking in het algemeen spreekt of enkel over hun eigen functionarissen weet u dan weer niet (CGVS1 p.16). Op de vraag hoe men in Venezuela zou weten dat u een asielprocedure hebt opgestart, antwoordt u eveneens dat u het totaal niet weet (CGVS1 p.16). U werpt op dat het misschien via de nummers van uw identiteitskaart of paspoort kan verlopen, of dat de Belgische overheid de Venezolaanse overheid erover zou informeren (CGVS1 p.16). Nadat u wordt verzekerd dat de Belgische overheid zoiets niet doet, voegt u eraan toe dat u eigenlijk niet denkt dat de Venezolaanse overheid u omwille van uw verklaringen zal viseren (CGVS1 p.17). U sprak immers de waarheid en dat is niet iets waardoor de regering op haar tenen getrapt kan zijn, zo stelt u (CGVS1 p.17). Tot slot concludeert u zelf dat u denkt dat men u niet zal straffen omdat u ergens anders internationale bescherming heeft aangevraagd op basis van, zoals u zelf aanhaalt, economische en medische redenen (CGVS1 p.17). “ De Raad stelt vast dat deze vaststellingen een correcte weergave zijn van verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk gehoor en dat verzoekers deze ook niet betwisten.

Hieruit blijkt dat eerste verzoeker uiteindelijk zelf aangeeft te denken dat hij niet zal gestraft worden vanwege zijn verzoek om internationale bescherming en geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan kan aangenomen worden dat dit wel het geval zou zijn. Ook in het verzoekschrift brengen verzoekers geen concrete elementen aan die hierop zouden wijzen. Verzoekers' verwijzing naar de algemene landeninformatie over Venezuela waaruit blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverbreid is, dat de economische situatie dramatisch is en onder meer resulteert in de ineenstorting van de gezondheidszorg, dat politieke oppositie met geweld onderdrukt wordt en dat er politieke spanningen zijn, kunnen niet als dusdanig beschouwd worden, nu deze informatie betrekking heeft op de algemene situatie in het land, zonder dit op de individuele situatie van verzoekers te betrekken. Waar verzoekers specifiek verwijzen naar het feit dat het geweld en repressie door de regering zelf personen treft die vermoed worden de oppositie te steunen, wijst de Raad er op dat eerste verzoeker zelf verklaarde nooit problemen te hebben gehad met de autoriteiten (vragenlijst CGVS, vraag 7) en nooit aan politiek gedaan te hebben (gehoorverslag CGVS, eerste verzoeker II, p. 9) en tweede verzoekster hiervan geen gewag maakt, en dat zij in het verzoekschrift niet aantonen op welke gronden de Venezolaanse autoriteiten zouden vermoeden dat zij de oppositie steunen. Ook waar verzoekers stellen dat meerdere bronnen bevestigen dat sommige terugkeerders, in het bijzonder diegene die hun oppositie openlijk geuit hebben vervolgd worden en problemen ondervinden bij terugkeer, gaan zij voorbij aan het feit dat uit niets blijkt dat zij ooit openlijk hun oppositie tegen het regime geuit hebben en vermelden zij de bronnen waaruit dit zou blijken niet, noch leggen zij deze neer in de procedure voor de Raad. Waar verzoekers tenslotte argumenteren dat het feit dat zij Venezuela verlieten niets verandert aan deze situatie omdat zij niet onder arrestatiebevel stonden, stelt de Raad vast dat zij daarmee geenszins aantonen dat zij in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stonden bij hun vertrek, zoals terecht vastgesteld in de bestreden beslissingen.

De Raad stelt tenslotte vast dat de overige door verzoekers neergelegde documenten, namelijk verzoekers' paspoorten en identiteitskaarten en het geboortecertificaat bovenstaande vaststellingen niet kunnen ombuigen, nu deze allen hun identiteit en nationaliteit betreffen, dewelke niet betwist worden in de bestreden beslissingen. Ook de medische documenten van eerste verzoeker en de contactgegevens van familie kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen nu zij geen betrekking hebben op hun vrees voor vervolging. De foto's van tweede verzoeksters broer, van eerste verzoeker en van een huis tonen op zich ook geen vrees voor vervolging aan in hoofd van verzoekers. Uit de foto's van het huis kan ook niet afgeleid worden om welk huis gaat, noch waar dit huis gelegen is.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat verzoekers geen actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maken.

2.6. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.6.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een

reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

2.6.2. Beoordeling

2.6.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht.

Uit dit artikel volgt dat verzoekers, opdat zij kunnen genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, moeten aantonen dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst een “*reëel risico*” lopen. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.6.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door het CGVS blijkt niet dat verzoekers dergelijk risico lopen in Venezuela.

2.6.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna ‘HvJ’) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt. Het HvJ oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt” en dat “[d]e [...] termen “*foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker*”, *betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*” (HvJ, C-465/07, “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, arrest van 17 februari 2009 (GK), punt 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. (*Ibid.*, punt 28).

In het arrest *M'Bodj t. Belgische Staat* stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. (HvJ, C-542/13, *M'Bodj t. Belgische Staat*, arrest van 18 december 2014 (GK), punten 32 en 36). Zo stelt het Hof dat uit “*artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83, volgt duidelijk dat zij alleen van toepassing is op onmenselijke of vernederende behandelingen die een verzoeker in zijn land van herkomst ondergaat. Daaruit volgt dat de Uniewetgever het voordeel van de subsidiaire bescherming heeft willen beperken tot gevallen waarin de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen*” (punt 33).

Het HvJ stelt dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*” en dat “*de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen*” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn

2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, met name “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade” wat volgens het Hof “de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst” (punt 35).

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet zich bijgevolg voordoen in het land van herkomst van de verzoekers en het heeft volgens het Hof ook betrekking op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, punt 32).

Voor zover verzoekers, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunen op dezelfde elementen als deze die aan de basis liggen van hun vraag om als vluchteling te worden erkend, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen in punt 2.5. van dit arrest en dat er geen concrete elementen zijn aangebracht waaruit zou blijken dat verzoekers in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten zouden kunnen staan in geval van terugkeer.

Voor zover verzoekers ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet proberen aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, stellen zij in wezen, met verwijzing naar de bronnen geciteerd in punt 2.1, dat het “de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medische zorg en huisvesting ontbreekt”; dat “80 % van de Venezolaanse bevolking ondervoed is”; dat “de publieke infrastructuur zoals scholen, ziekenhuizen of openbaar vervoer niet meer werken”; dat “toegang tot huisvesting onvoldoende is” en dat “vele families van hun huis op straat gezet worden” en er “herhaaldelijke en lange stroomuitvalen zijn”. Zij stellen verder, wat hun individuele situatie betreft, dat eerste verzoeker duidelijk heeft uitgelegd dat zijn loon voor zijn vertrek onvoldoende was om te overleven en hij niet genoeg geneesmiddelen kon kopen; dat hij daardoor 49 kg woog toen hij in België aankwam en dat hoewel familieleden buiten Venezuela hem op onregelmatige basis geld stuurden, dit onvoldoende was. Verder voeren zij aan dat hetzelfde geldt voor tweede verzoekster nu zij heeft uitgelegd dat haar loon in Venezuela onvoldoende was om te overleven en zij zelfs geen kilogram rijst kon kopen. Zij wijzen verder op de specifieke kwetsbaarheid van eerste verzoeker die ouder is dan 65 jaar en bijna zijn hele zicht heeft verloren en niet in staat zou zijn om opnieuw een baan te vinden en zonder inkomsten zou zijn.

Voor zover verzoekers zich baseren op de medische problemen van eerste verzoeker en de tekortkomingen van het gezondheidssysteem in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4 § 1 van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: “De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Voor zover eerste verzoeker medische problemen heeft, dient hij gebruik te maken van de procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de mens waaruit blijkt dat socio-economische overwegingen in asielzaken “slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling”. De commissaris-generaal stelt dat dit “in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard [betreft] die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken.”

De Raad herinnert vooreerst aan de vaste rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (hierna 'EHRM') inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken, waarvan de algemene principes werden bevestigd in *J.K. e.a. v. Sweden* (EHRM, *J.K. e.a. v. Zweden*, nr. 59166/12, arrest van 26 augustus 2016, §§ 79-81, zoals ook uiteengezet in EHRM, *Saadi v. Italië* [GC] no 37201/06, arrest van 28 februari 2008, §§ 124-133). Zo stelt het Hof dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM, *F.G. e.a. v. Sweden*, nr. 43611/11, arrest van 23 maart 2016, §§ 111-112).

Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten. Maar in beide gevallen moet het risico reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (*J.K. e.a. v. Sweden*, § 80 met verwijzing naar EHRM, *NA. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, arrest van 17 juli 2008, § 110; *F.H. v. Zweden*, nr. 32621/06, arrest van 20 januari 2009, § 102 en *H.L.R. v. Frankrijk*, nr. 24573/94, arrest van 29 april 1997, § 40).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat de loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM, *Vilvarajah a.o. v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, arrest van 30 oktober 1991, § 111). Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM, *Y. v. Rusland*, nr. 20113/07, arrest van 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, nr. 37201/06, arrest van 28 februari 2008, § 131; EHRM, *Mamatkulov en Askarov v. Turkije*, nrs. 46827/99 en 46951/99, arrest van 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, nr. 53566/99, arrest van 26 april 2005, § 68).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt ook dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoeker moet daarbij aantonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zoals het CGVS terecht opmerkt in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota zijn socio-economische overwegingen in asielzaken slechts relevant wanneer de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien. Daarbij vormen de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van haar situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen (EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, arrest van 27 mei 2008, § 42; EHRM, *M.S.S. v. België en Griekenland*, nr. 30696/09, 21 januari 2011, § 254; EHRM, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, arrest van 28 juni 2011, § 283; EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 60367/10, arrest van 29 januari 2013, §§ 76 en 92).

De Raad stelt vast dat de teneur van de verschillende rapporten en toegevoegde COI in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Verzoekers tonen evenwel niet aan dat zij kwetsbare personen zijn die in Venezuela in inhumane omstandigheden of extreme armoede leefden in het licht van de huidige economische crisis in het land, noch dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela zich in dergelijke situatie zullen bevinden.

Zo blijkt uit de verklaringen van tweede verzoekster dat zij nog 9 broers en zussen heeft in Venezuela (gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p. 11) en dat zij haar middelbare studies heeft afgemaakt en civiele bouwkunde was beginnen studeren maar daarmee is gestopt (idem); gewoond heeft in een huis dat haar zus die in België woont voor haar had gekocht (p. 13) dat een maand nadat ze in België aankwam werd verkocht aan een nicht van haar schoonbroer (p. 16) en dat zij heeft gewerkt als salespromotor bij een benzinstation en als verkoopster in een winkelketen (p. 14); dat haar loon niet voldoende was om rond te komen (p. 14) maar dat ze ook iedere maand geld kreeg van haar zus (p. 17); dat ook haar broer in Colombia geld opstuurde naar Venezuela (p. 10) en dat zij gedurende vier maanden heen en weer reisde tussen Venezuela en Colombia (18). Verder verklaart tweede verzoekster ook dat haar reis naar België 1200 euro heeft gekost (p. 17) en dat ze veel nonkels en neven hebben in dezelfde auto-electronica business als haar vader en dat ze een grote familie zijn met geld (gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p. 11).

Eerste verzoeker verklaart dat hij lange tijd in loondienst heeft gewerkt als auto-mecanicien in Caracas; venoot is geweest in een bedrijf in de jaren '90 en de laatste jaren voor zijn vertrek uit Venezuela als zelfstandige in auto-electronica deed in El Vigia (gehoorverslag CGVS eerste verzoeker I, p. 5) en dat hij van zijn inkomsten de zes kinderen onderhield en dat hij redelijk veel geld had tot hij beroofd werd (p. 6); dat hij nog contact heeft met zijn kinderen in Venezuela en dat zij werken (gehoorverslag CGVS eerste verzoeker II, p. 3) en dat zijn dochter in België en zijn zoon in Colombia hem geld stuurden (gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p. 10).

Hieruit blijkt dat verzoekers, in geval van terugkeer naar Venezuela, een familiaal netwerk hebben waarop zij kunnen terugvallen; geschoold zijn en professionele ervaring hebben zodat kan worden aangenomen dat zij in staat zullen zijn in hun elementaire levensbehoeften te voldoen. Waar verzoekers aanvoeren dat eerste verzoeker ouder dan 65 jaar is, en slechts uit één oog ziet en een cataract-operatie moet ondergaan, herhaalt de Raad dat zij voor de medische problematiek zich moeten wenden tot de procedure op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Wat betreft de gevorderde leeftijd van eerste verzoeker en het feit dat hij geen werk zal kunnen vinden, stelt de Raad vast dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij jarenlang als zelfstandige heeft gewerkt en dat, zelfs indien aangenomen kan worden dat het voor hem *in concreto* moeilijk zal zijn om werk te vinden of zijn zaak opnieuw op te starten, dit niet betekent dat hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zal kunnen voorzien, nu hij nog steeds over een uitgebreid familiaal netwerk in Venezuela beschikt waarop hij kan terugvallen.

Hieruit volgt dat verzoekers geen concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om een reëel risico lopen om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte en dus aan een onmenselijke of vernederende behandeling te worden onderworpen, in geval van terugkeer naar Venezuela.

2.6.2.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Het begrip internationaal of binnenlands gewapend conflict werd door het Hof van Justitie als volgt geïnterpreteerd in het arrest *Aboubacar Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*. Vooreerst wijst het Hof er op dat “[D]e Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict” (HvJ, C- 285/12, *“Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”* (GK), arrest van 30 januari 2014, punt 29).

Het Hof vervolgt: *“Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, te weeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel*

risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43)”. (ibid, punt 30). Het Hof besluit: “Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld”.

De Raad stelt vast dat de diepe economische en politieke crisis in Venezuela niet veroorzaakt is door een internationaal of binnenlands gewapend conflict maar veeleer het gevolg is van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus “Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)” van 1 juli 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de “Colectivos chavistas” en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad is van oordeel dat de door verzoekers geciteerde bronnen de analyse van het CGVS dat het geweld overwegend gemeenrechtelijk van aard is en veelal om een specifiek doel (wraak, losgeld, macht, etc.) niet fundamenteel tegensprekt, aangezien deze verzoekers zich hiervoor grotendeels dele beroepen op dezelfde bronnen (COI Focus – Vénézuëla Situation Sécuritaire van 20 april 2018 en de update van 4 april 2019 en de erin geciteerde bronnen) als diegene waarop het CGVS zich baseert in de bestreden beslissingen en de andere door verzoekers geciteerde bronnen (New-York Times, “Armed Civilian Bands in Venezuela Prop Up Unpopular Président”, April 22, 2017; VOA News, “Venezuela’s New Anti-hate Law Derided as Censorship”, 09/11/2017, Committee to Protect Journalists, “Venezuela’s anti-hate law provides Maduro with another tool to intimidate the press”, 06/02/2018, The Guardian, “Fernando Alban: UN to investigate death in custody of Venezuelan politician”, 09/10/2018, Human Rights Watch, “Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro”, 20/02/2019, RTBF, “Venezuela: Guaidó n'exclut pas d'autoriser une intervention militaire des USA si nécessaire”, 09/02/2019, Human Rights Watch, “Venezuela: Suspected Plotters Tortured- Military Officers, Family Members Detained and Abused”, 09/01/2019; “UN Human Rights report on Venezuela urges immediate measures to halt and remedy grave rights violations”; Human Rights Watch, “World Report 2019-Events of 2018, Venezuela”; CNN, “Venezuela named world's most dangerous country again, poll finds”, June 8, 2018) dateren van voor de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019 waarop de bestreden beslissingen zijn gebaseerd. Verder stelt de Raad vast dat de door verzoekers in het verzoekschrift geciteerde passages van deze bronnen in dezelfde lijn liggen van de landeninformatie waarop de bestreden beslissingen zijn gebaseerd aangezien zij bevestigen dat het criminele geweld wijdverspreid is, dat er gewelddadige repressie is van de oppositie en dat honderden betogers werden gearresteerd tijdens de protesten tegen de regering tussen 21 en 25 januari 2019 en 41 gedood en dat er afpersingen, moorden en kidnappings veelvuldig voorkomen. Evenwel kan er naar het oordeel van de Raad uit de informatie in het administratief dossier en het verzoekschrift niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet en artikel 15c van de Kwalificatierichtlijn zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie. Verzoekers brengen ook geen landeninformatie aan waaruit dit zou blijken.

2.7. Wat betreft de aangevoerde schending van artikelen 3 en 13 EVRM en artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in. Wat betreft de aangevoerde schending van artikelen 48, 48/2, 48/5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers dit onderdeel van het eerste middel niet verder ontwikkelen en niet aanduiden hoe deze bepalingen concreet geschonden zou zijn door de bestreden beslissing zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is ((RvS, nr. 165.291 van 29 november 2006; RvS, nr. 163.900 van 20 oktober 2006; RvS,

nr. 115.139 van 28 januari 2003; RvS, nr. 119.398 van 15 mei 2003; RvS, nr. 106.104 van 26 april 2002).

2.8. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers op het CGVS werden gehoord. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers' land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissingen en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de CGVS op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekers niet in aanmerking komen voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

2.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET